

Олена Мамчич
м. Чернігів

***

Село вмирає... І душа вмирає...
А п'яна ніч за рогом розляглась,
Згасають дні, від пекла і до раю,
Під привидом надії, що здалась.
Покраєне село... Душа покраєна...
Усе в природі стало шкереберть,
І тільки ворони літають сумно зграями,
І небо над селом – неначе смерть.
Розчавлено село... Душа розчавлена...
На клаптику століть – іконний кут,
Збентежить серце криками прадавніми
Передчуття улесливих спокут.
Завіса днів, розбещених у спогадах...
Пусті лани, що обплела журба...
Там потонуло сонце, в гнів вмуроване,
І виринає вічності зима...

***

Є нищість ворогів, а є тортури слів,
Небажаних прощань, замріяних побачень,
Є безвість ліхтарів безмежжям сірих днів
В облуді почуттів, що все тобі пробачать.
Зажура-лиховість відчує винний присмак,
В самотності життя лунає дикий сміх,
Мовчить незграбність слів, як остаточний принцип,
Прийнявши плин буття, як остогидлий гріх.
Є ніжність почуття у щирості бажання,
Коли гірчить полин у полі безнадій,
Прийми себе живим, і вперше, і востаннє,
Під мед чужих чеснот і запізнілих мрій...

***

Блукає і пестить, і радістю дихає знов
Блаженство несмілих, невинних, байдужих мелодій,
Огорнуто світ – десь там грає і світить любов,
Данину кидає в поблажливість щирої моди.
Можливо, повіриш у те, що і сам ще живий,
І тихо крокуєш по душах із серцем зів'ялим,
І візьмеш з собою той залишок скарбів із мрій,
І сонячний вітер, у гарті зухвало бувалий.
Сумління в дорогу покличе – і знов на коні,
І очі довірливо дивляться в зоряну прірву,
Життя засміється, поринувши в ночі і дні,
І жадібність лиха усе наче скине у вирву.
Твоя засторога – не бути таким, як завжди,
Покинути дім на порозі блаженного раю,
І знову немилим в безмежність безсоння ввійти,
Тим першим коханням у пахощах рідного краю...

***

Я – голос твій, несміла безпорадність,
Я – прощення на арфі сивих днів,
Я – неба синь блаженного знаряддя,
Я – безвість молитов і хуртовин.
Удвох з тобою ми вагітні болем
Сумних надій, незраджених основ,
Біжу дорогою, спиняюся на волі
І чую серце, що ганяє кров.
А храми дивляться беззахисно у небо
І віддають своє тепло землі,
Весь космос – мить, та іншого не треба,
Бракує слів у сполоху імлі...

А вечір вже схилив своє чоло,
Суворий вітер так стискає груди,
Що в порожнечу серце завело –
Згасають почуття під поглядом облуди.
Пекучий біль – сумнівність на вустах,
І нахиляє небо безнадію,
А жалюгідний верховіття страх
Втрачає вже жагу душі та мрію.
Скороминуще все, що не судилось нам:
Непевність вікозрілого кохання
І небажання вірити словам –
Безвихідь неминучого згасання...
Та зросить сонце знов життєвий шлях,
Навіяний мінливою весною,
Приречені розвіяти той прах
Вогню буття, що спалене рукою...
Пручатися не станемо життю,
Воно здолає терпкість сірих буднів,
Прости, о вічності, і я тебе прошу,
Обоє ми під небом – непідсудні...

Не витрачу я зайвої любові,
Що закувати спробує життя,
І вщухне у безкрилості промови
Блукання по немилості нестям.
Я не піддамся очманілим веснам,
Що знову й знов спокутують гріхи,
В журбі буття немирного воскресну
Нетлінністю бажань і слів глухих.
У зваженому світлому натхненні
Знов опинюся безліччю зірок,
Приреченою до чужого ймення
Пройти свій шлях важкий,
За кроком крок.
І спалахи чола благого неба
В передчутті любові до життя
Відчують знову вічності потребу –
І зросить злива сонце майбуття...